

[Damsgaard.]

anerkende den klassificering, der finder sted derigennem, at man forhøjer timebetalingen for aftenskoleundervisningen, samtidig med at man sætter den ned for den landbrugsfaglige undervisning, hvor man har mange elever. Jeg anerkender fuldtud — det vil jeg gerne have sagt meget tydeligt — det værdifulde arbejde, der udføres, og som har været udført gennem mange, mange år i aftenskolen; men jeg vil mene, at der kræves mindst lige så meget, ja, jeg vil endogså hævde mere af den lærer, der skal undervise i et landbrugsfagligt emne i en klasse af unge landmænd — sommetider er der også ældre med — og jeg tror, at dette ofte måske kræver nogen mere forberedelse.

Som noget nyt inddrager man nu også brevskoler under ungdomsskolelovgivningen og foreslår at yde støtte til disse. Såvidt jeg har kunnet følge med i disse brevskolers virke og stadig større udbredelse, beskæftiger de sig med overordentlig mange emner, og der betales et beløb for at deltage. Der er vist megen geschäft i nogle af disse foretagender — det er jo ofte kæmpeannoncer, der anvendes for at lokke folk med — men nogle af disse skoler er vist gode nok, og det er vel også meningen ved en vis kontrol at sortere dem og så yde støtte til de bedste af dem.

Kapitel VI omhandler fritidsforanstaltninger m. v. Jeg vil gerne fremhæve den store forskel, der er på forholdene i de store byer og ude i landkommunerne — ja, de kan slet ikke sammenlignes. Det vil jeg gerne have sagt, fordi jeg synes, det gav anledning til misforståelser i diskussionen i foråret. Jeg er helt klar over den store forskel, der er, og den kan forsåvidt vanskeliggøre, at man kan lovgive fornuftigt for begge disse områder. Hvis det er sådan — og det er det vistnok — at de unge er tvunget til at stå og drive på et gadehjørne, er det udmærket, at kommunerne skal stille lokaler til rådighed, så der kan indrettes klublokaler for de unge, hvor de er underholdning, og hvor der gives forskellig underholdning, vel også belæring. Vi skal dog på den anden side heller ikke lokke de unge væk fra hjemmene hver aften. Jeg skal slet ikke kritisere disse ting, ingenlunde. Jeg erkender de store byers problemer netop på

disse områder, og jeg vil gerne være med til at løse dem; men vi lovgiver jo for hele landet, og jeg ængstes for, at samtidig med at alt dette udbygges og udbygges delvis for statens penge, slås der noget i stykker i forholdet mellem hjemmet og de unge.

Det sidste, jeg skal nævne, er de mange lærere, en sådan ungdomsundervisning vil kræve. Skal der komme noget godt ud deraf, kræves der lærere med særlige evner, som med lyst og også med humør vil tage en sådan speciel undervisning op. Det kan nok blive et problem at skaffe sådanne egnede lærere, og det bliver nødvendigt, at vore uddannelsesskoler overvejer dette problem. Jeg ved, at en af disse, nemlig den frie lærerskole i Ollerup, har planer parat, der tager særligt sigte på en speciel uddannelse af lærere til ungdomsundervisning; men det bliver også nødvendigt, at man fra anden side interesserer sig herfor, og det er derfor, jeg nævner også dette problem med lærerne.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg håber og også tror, at dette lovkompleks, når vi får det behandlet færdigt, vil blive en løftestang for fremtidens ungdomsarbejde og en håndsrækning til godt ungdomsarbejde. Jeg skal derfor på venstres vegne anbefale det til behandling i udvalg.

Ninn-Hansen: Det er et meget vidtspændende lovforslag, der her foreligger til behandling. Lovforslaget fastlægger rammerne for den undervisning, der gennem en årrække har fundet sted på frivilligt grundlag, og hvorved de enkelte elever har søgt at udvide deres kundskaber på en række områder uden dermed at tilsinde opnåelse af en eksamen eller en krævet teoretisk uddannelse.

Det er ikke nødvendigt i dette høje ting at fremhæve oplysningsarbejdets betydning. Værdien af den frivillige kundskabstilgængelse er forlængst fastslået — ja, det er vel ikke for meget sagt, at landets økonomiske, sociale og kulturelle udvikling i meget væsentlig grad er baseret paa folkeoplysende virksomhed, den virksomhed, der er foregået siden den første folkehøjskole begyndte sit arbejde i Rødding i 1844. I byerne og på landet har der siden været udfoldet talrige bestræbelser for at holde den gamle højskole-tanke levende, og på de allerfleste områder kan man sige, at det er sket med et godt